

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 13!! ΑΓΙΟΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΙΓ΄ !!
ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ίστῶμεν στίχους δ΄. Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Μάρτυς ἀψευδέστατος, τῆς ἀληθείας γενόμενος, Βενιαμὶν ὦ πανένδοξε, τὴν πλάνην ἀπήλασας, καὶ σεπτῶν Μαρτύρων, δῆμον τῷ Δεσπότη, σὺ προσενήνοχας Χριστῷ, διδασκαλίαις ταῖς θεοπνεύστοις σου· διὸ καὶ πολλαπλάσιον, σὺ τῶν καμάτων χαρίζεται, τὸν μισθὸν ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μάρτυς ἐχημάτισας, τῆς ἀληθείας ἀήττητος, Βενιαμὶν ὦ πανόλβιε, τῶν πόνων τὴν πόρωσιν, ὑποστὰς ἀνδρείως, καὶ τὰς ἀλγηδόνας, καὶ τῆς πυρᾶς τὸ καυστικόν, καὶ τῶν βασάνων τὴν ἀγριότητα, ἐντεῦθεν ἀμειβόμενον, τῆς καρτερίας σου ἔνδοξε, Βασιλείαν ἀσάλευτον, ὁ Σωτὴρ ἔδωρήσατο.

Ἡλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρουκτωρίαις, Βενιαμὶν τρισμάκαρ, καὶ νοσημάτων τὴν ἀκλύν, καὶ παθημάτων σκότος διώκουσα· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλον ἀνατέθεικας, τῷ ὑπὲρ σοῦ ὑπομείναντι, τὸ σωτήριον πάθημα, σεαυτὸν πανεύφημε, διὰ μαρτυρίου, αἵματι προθύμως, εὐαρεστηῆσαι καὶ αὐτῷ, προσκολληθῆναι Βενιαμὶν ἐσπούδας· ἐντεῦθεν καὶ δεδόξασαι, καὶ τῶν θαυμάτων ἐπλούτησας, τὴν ἐνέργειαν πάνσοφε, παρ' Αὐτοῦ στεφανούμενος.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Βενιαμὶν παναοίδιμε, σὺ τῷ φόβῳ τῷ Κυρίῳ στοιχειωθείς, τὰς ἐντολὰς ἐτήρησας, τηρήσας δὲ ταύτας, τῶν παθῶν ἐκαθάρθης, καθαρθεὶς δέ, πρὸς τὸν τῆς καθαρτικῆς διακονίας βαθμὸν ἀνῆλθες καὶ καθαίρειν τοὺς ἄλλους κατηξιώθης, καθαίρων δὲ τούτους θεῖω φωτί, τὴν διάνοιαν κατελάμφθης· οὗ γὰρ φόβος ἐντολῶν τήρησις, οὗ δὲ τήρησις κάθαρσις, οὗ δὲ κάθαρσις ἔλλαμψις κατὰ τὸν εἰπόντα· ἐλλαμφθεις δὲ καὶ τοῖς ἐζοφωμένοις μάγοις τῆς ἐλλάμψεως, διὰ τῆς σῆς διδασκαλίας μετέδωκας· ταύτης μεταδούς, καὶ τοῦ μαρτυρίου κατηξιώθης. Εὗγε, τῆς χρυσοῦς σειρᾶς, καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀπλόκου, ἦν ἔπλεξας ἱερόαθλε· ἀλλὰ μετάδος καὶ ἡμῖν τῶν ἀρετῶν σου τρισμάκαρ, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆ πρεσβεΐα Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν Σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανεύφημε Μάρτυς τὸν Χριστόν, ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ δι' αὐτὸν τὴν εὐπάθειαν, σαρκὸς ἐμίσησας, πλοῦτόν τε καὶ δόξαν, καὶ τρυφήν τὴν ρέουσας, καὶ χαίρων τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, τὸν Σωτῆρα Χριστόν μεγαλύνοντες.

Στ.: *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Πανεύφημε Μάρτυς τὸν Χριστόν, ἴλεων ἀπέργασε, ἡμῖν ταῖς θείαις πρεσβεΐαις σου, τοῖς ἐορτάζουσι, τὴν πανιερὸν σου, καὶ ἁγίαν ἄθλησιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστόν σὴν ἀνάλυσιν· δι' ἧς ἀπείληφας, τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων σου, σὺν Ἀγγέλοις ἀεὶ ἀγαλλόμενος.

Στ.: *Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Πανεύφημε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας, φωτοφανῆς τὴν γῆν ἅπασαν, φωτίζων λάμπησι, ταῖς τῶν χαρισμάτων, προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς πᾶσιν ἐκπληρῶν τὰ

αἰτήματα, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, ἰκεσίαις σου πολυάθλε· διὸ πάντες τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πηγὴ χαριτόβρυτος, Σὺ εἶ Θεοτόκε ἄκραντε, ἰάσεις πᾶσι παρέχουσα, τοῖς προσιούσί σοι, καὶ ἀρυόμενος, τῶν ἁγιασμάτων Σου, καθαίρεις γὰρ ψυχὰς τε καὶ σώματα, τῶν ἀνυμνούντων Σε· διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, σῶζε πάντας τοὺς ἐν Σοὶ ἐλπίζοντας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Περσίας τὸν γόνον καὶ πιστῶν μέγα καύχημα, εὖχος τὸ λαμπρὸν διακόνων, καὶ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, τιμήσωμεν σεπτὸν Βενιαμίν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἀρετὰς αὐτοῦ ζηλοῦντες τὰς ἱεράς καὶ ὁμοφώνως κράζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐν τοῖς ἄθλοις στερόν σε ἀναδείξαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, Βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τό· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰστῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος δ' . Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεῖ νῦν συνδράμετε, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν, ἡμᾶς εἰς ἐστίασιν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, διακόνων τὸ καύχημα, καὶ ἐκμίμημα, Ἀποστόλων τῶν θείων καὶ Μαρτύρων, τὸ ἀγλαΐσμα καὶ κλέος, Βενιαμὶν ὁ πολυάθλος. (Δίς)

Καὶ πληγαῖς μαστιγούμενος, καὶ εἰρκτῆ συγκλειόμενος, καὶ πολλαῖς κακώκεσι δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω τὸ ὄνομα, Χριστοῦ τὸ γλυκύτατον, ἱερὲ Βενιαμίν, οὗ τῷ πόθῳ ἐτύγχανες, τιτρωσκόμενος, τὸ γὰρ τραῦμα τὸν τρώσαντα μηνύει, καὶ τὸ βέλος· ὅθεν ἤκει, ὁ βεβλημένος παρίστησιν. (Δίς)

Ἴδε θεῖος διάκονος, ἴδε Μάρτυς περιδοξος, ἴδε πῶς ἐν αἵματι ἐπορφύρωσε, τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ἄμφια, καὶ ταῦτα ἐνδέδεται, ὥσπερ ἄλλος βασιλεύς, Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων παριστάμενος· καὶ Σταυρὸν ταῖς χερσὶ διαβαστάζων, βασιλεύει εἰς αἰῶνας, Βενιαμὶν ὁ τρισόλβιος.

Ὡς ἀστὴρ φαεινότατος, ἐκ Περσῶν γῆς ἀνέτειλας, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου ταῖς λαμπρότησι, τὰς διανοίας κατηύγασας, ἡμῶν τῶν τελούντων σου, τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, ἐορτὴν παναοίδιμε, τὴν σκοτόμαιναν, πειρασμῶν διαλύων σαῖς πρεσβείαις, τῶν ἡμῖν ἐπερχομένων, Βενιαμὶν ἀξιάγαστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Σήμερον, ἐπέφανεν ἡ πάνσεπτος μνήμη, Βενιαμὶν τοῦ Ἱερομάρτυρος, καθάπερ μῆλον ἐν μετοπόρῳ, καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εὐωδίασε. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, θερμῶς συνελθόντες, ἄσμασιν ἐπαξίως αὐτὸν προσεῖπωμεν λέγοντες· χαίροις, Βενιαμὶν παναοίδιμε, ὁ τὴν καθαρτικὴν τῆς διακονίας

τάξιν καλῶς συντηρήσας, καὶ διὰ τοῦτο βαθμὸν καλόν, εἰς τὸ μέλλον σεαυτῷ περιποιησάμενος· χαίροις, ὁ πολλοὺς τῶν ἐν Περσίᾳ μάγων εἰς Χριστὸν ἐπιστρέψας, τὸν πάλαι τούτους ὀδηγήσαντα ἀστέρα ἐκμιμησάμενος· χαίροις, ὁ πολλὰς βασάνους ὑπομείνας ἀνδρείως ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνῇ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐσδοκ. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα. (μγ' 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (γ' 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν
βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη
κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ
εἶσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ
ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα
εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὔρεν
αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν
αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν
καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν
καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν,
καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ'
αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ
προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ
ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (ε' 15-23, στ' 1-3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ
φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον
τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου·
ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ
αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν
κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ
περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα
ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς
ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας·
πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου
τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου
θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν
ὔδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.
Ἄντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει
αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία
περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ
σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες
πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ
Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. Ἔχος α΄.

Τὸν γενναῖον Ἀθλητὴν Βενιαμίν, τὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καλῶς ἀγωνισάμενον, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις, ὁ στερρὸς τῆς πίστεως πρόμαχος, κατὰ τοὺς Προφήτας καὶ Ἀποστόλους· χαίροις, ὁ τὸν Χριστὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ μιμησάμενος, ἔργῳ τὸν Παῦλον· χαίροις, ὁ τῶν καμνόντων ἀχείμαστος λιμὴν· χαίροις, τὸ ἡμέτερον καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ Βενιαμίν, πρὸς τὰς βασάνους καρτερῶν, καὶ τυράννους διελέγχων, ἀνεκραύγαζες· οὐδεὶς με κωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς γὰρ μου Θεός, καὶ δοξάσω Αὐτόν· διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς Αὐτόν, καὶ χορεύων μετ' Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἔχος β΄.

Προκόπτων ἐν Θεῷ, ἀρετῶν ἐφάμιλλος τῶν Μαρτύρων ἀνεδείχθης, νεανικὴν ἀνδρείαν ἐνδειξάμενος, ἀθεάτου πνεύματος δραξάμενος, τυραννικὴν ὄφρυν κατεπάτησας, Βενιαμίν πολὺαθλε. Βωμοὶ γὰρ τῶν εἰδώλων ἠφανίσθησαν, καὶ χρησμοὶ δαιμόνων ἐφυγαδεύθησαν, ἀνίατα νοσήματα θεραπεύοντας, καὶ Χριστὸν εἰς αἰῶνας βασιλεύει, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔχος δ΄.

Κογχύλη αἵματος τοῦ μαρτυρίου σου, κοσμηθεῖσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἠλιακὰς ἀκτῖνας ἐκπέμπει Βενιαμίν πολὺαθλε· τῷ γὰρ Σταυρῷ καθοπλίσας ἑαυτόν, καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως ἐλόμενος γενναίως πρὸς παράταξιν τοῦ ἀλλοτρίου ἀντικατέστης, καὶ καταίσχυνας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, νικητὴς στρατιώτης ὤφθης τοῦ Χριστοῦ· διὸ δυσωποῦμέν σε, ὡς παρρησίαν ἔχων Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνεται ὁ οὐρανὸς σήμερον φαιδρῶς, καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται πιστῶς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Βενιαμίν, ἡ γὰρ παροῦσα ἡμέρα, οὐ θῦμα τῶν ἀλόγων, ἀλλὰ θυσίαν αἰνέσεως ἐξ ἀνθέων πνευματικῶν καταστέφεται· ἡγλαϊσμένος γὰρ σὺν ἡμῖν παρεστηκώς, τὴν ἀναίμακτον λατρείαν, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ προσκομίζων, δέησιν αἰτεῖ εἰλικρινῶς εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Παραδείσου, καταντῆσαι, τοὺς ἐν πίστει τελούντας τὴν μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Τοῦ κρύφαντος τὸ τάλαντον, τὴν κατάκρισιν εἰδῶς Βενιαμίν ἀξιῦμνητε, οὐκ ἐσίγησας τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον, οὐκ ἠνέσχου μὴ μεταδοῦναι τοῖς ἐσκοτισμένοις τὸ φῶς, οὐ μετέβαλες. Ἀλλὰ πᾶσιν ἐκήρυττες τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ὅθεν ὡς πλεονάσαντι τὸ χάρισμα, ἀπόκειται σοι ἀκοῦσαι· εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Ἦχος πλ. α΄.

Ἱερομάρτυς Βενιαμίν πανεύφημε, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὐ πῦρ, οὐ μάστιγες, οὐ ξίφος χρίσαι ἴσχυσαν, ἀλλ' ἀνδρείως ἐναθλήσας, ἐν μέσῳ τῶν τυράννων, τὰ εἰδώλων σεβάσματα κατέστρεψας θεόφρον· καὶ νῦν στεφηφόρος, Ἀθλητά, χορεύειν ἐν οὐρανοῖς, ἐκτενῶς πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πῶς ἐξείπω τῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον, ἢ πῶς παραστήσω διὰ λόγων τὴν ἐν τοῖς ἄθλοις ὑπερφυᾶ καρτερίαν σου, Βενιαμίν γενναιότατε; Τηλικαῦτα γὰρ εἶδη βασάνων ὑπέστης μετὰ καρᾶς, ἃ καὶ νοούμενα μόνον, κάμπει καρδίαν καὶ τὴν ἀδαμάντινον. Ὅθεν ἐν οὐρανοῖς ἀπολαμβάνων τοὺς μισθοὺς, ἀναλόγως τοῖς ἀγῶσίν σου καὶ ὡς συμπαθῶν τῷ παθόντι Χριστῷ συνδοξαζόμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου εὐφημούντων σου τὴν ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης.

Κύριε, Σὺ τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις, περιφρούρησον τὴν πόλιν Σου, ἦνπερ αἷματί σου τιμῶ, οἰκτίρμον ἐξηγόρασας, καὶ ἐπομένως ἐχθρῶν, ἀπήμαντον συντήρησον· ὅπως ὑμνοῦντες δοξολογῶμεν, τὴν θείαν Σου συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον. ᾠχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, Βενιαμὶν ἱερέ, τῶν Ἀθλοφόρων τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀγλάϊσμα, τὸ κλέος τῶν διακόνων, Εὐαγγελίου σεπτοῦ, κήρυξ ὁ λαμπρός τε καὶ διάσημος, φωστήρ ὁ ταῖς λάμψεσι, διαλύων σκοτόμαιναν, τῆς ἀγνωσίας, καὶ φωτὸς θείας γνώσεως, ἐν τοῖς λόγοις σου, μεταδοὺς τοῖς τυφλώττουσιν· ἄνθρωπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε ἄγγελε, ὁ ταῖς βασάνοις ἀνδρείως, ἐγκαρτερήσας ὡς ἄσαρκος, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Στ.: Ἐκεῖ Βενιαμὶν νεώτερος ἐν ἐκστάσει, ἄρχοντες Ἰούδα ἡγεμόνες αὐτῶν, ἄρχοντες Ζαβουλῶν, ἄρχοντες Νεφθαλείμ.

Χαίροις, Βενιαμὶν ἱερέ, ὁ ἐπαυξήσας τὰ δοθέντα σοι τάλαντα, ὡς δοῦλος πιστὸς Κυρίου, καὶ σεσωσμένους πολλούς, τῷ Χριστῷ προσαύξας παναοίδιμε, πηγή ἢ γλυκύρροος, δαψιλῶς ἢ δροσίσασα, τοὺς ἐκτακέντας, ἀσεβείας τῷ καύσωνι, ὁ πιστότατος οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, πᾶσι τὸ σιτομέτριον, ἀφθόνως δωρούμενος, τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτης, λαοῦ Χριστοῦ ὁ γενόμενος· Αὐτὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Στ.: Κύριος, δώσει ῥῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ.

Χαίροις, Βενιαμὶν ἱερέ, ναοῦ τοῦ ἄνω λειτουργῆ καὶ διάκονε, ποδῆρη ἐνδεδυμένος, ὀλολαμπῆ καὶ φαιδρόν, τὴν τῶν μακαρίων δόξαν ἄφραστον, λαμπρῷ δὲ κοσμούμενος, ὡραρίῳ πανεύφημε, τῷ τῶν αἰῶνων, Σεραφεῖμ ἐκμιμήσαντι, ὁ τὴν ἄμεσον, ὑπὲρ κόσμου ποιούμενος, αἴτησιν καὶ γενόμενος, ναοῦ εἰς τὰ ἄδυτα, καὶ μυστηρίων μετέχων, τῆς ὑψηλῆς Θεοῦ γνώσεως· Αὐτὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος δ΄.

Δεῦτε, φιλομαρτύρων συστήματα, θίασον πνευματικὸν συγκροτήσαντες, τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Βενιαμὶν εὐφημήσωμεν. Σήμερον γάρ, καὶ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσιν ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· οὗτος γὰρ ὁ τρισόλβιος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Παῦλον τὸν Ἀπόστολον μιμησάμενος, οὐκ ἠνέσχετο μὴ μεταδοῦναι τοῖς ἀμυήτοις τοῦ Εὐαγγελίου τῆς γνώσεως, ἄλλος νεώτερος Βενιαμὶν, κατὰ τὸ ψαλμικὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ χρηματίσας· ὅθεν, ὡς ἐκεῖνος, μισθὸν ἐκομίσατο τῆς ἱερουργίας τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ τελειωθῆναι δι' αἵματος· καὶ νῦν, μετὰ Παύλου καὶ πάντων τῶν Ἱερομαρτύρων, χορεύων περὶ Θεὸν χορείαν τὴν ἀκατάλυτον, ἄφεςιν παισμάτων αἰτεῖται ἡμῖν, τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Περσίας τὸν γόνον καὶ πιστῶν μέγα καύχημα, εὖχος τὸ λαμπρὸν διακόνων, καὶ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, τιμήσωμεν σεπτὸν Βενιαμὶν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἀρετὰς αὐτοῦ ζηλοῦντες τὰς ἱεράς καὶ ὁμοφώνως κράζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐν τοῖς ἄθλοις στερρόν σε ἀναδείξαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ
ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη
ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, Βαστάσασα
τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι
ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

*Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου
Σωτήρ.*

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ὡς φαιδρὸς ἑσφόρος, σεπτὲ Βενιαμίν, ἡ
σὴ μνήμη ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς ἀγαπῶσί σε, καὶ εἰς αἴνεσιν ἤγειρε,
τοῦ νευρώσαντος, σὲ ἐν τοῖς ἀϋλοῖς παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος,
ἐν τε τῇ γῆ καὶ ἐν πόλῳ, Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε, παρθένος ἀληθῶς,
ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε, παρθένος ἀειπάρθενος, μετὰ τόκον
διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθενεύειν
με, νοῖ ψυχῇ σώματί τε, Παρθένε ἐνίσχυσον.

*Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη
Ἰωσήφ.*

Κατεπλάγη ἀληθῶς, ἡ τῶν Ἀγγέλων στρατιά, τὴν ἀνδρείαν τῆς
ψυχῆς, σοῦ ἱερὲ Βενιαμόν, πῶς μετὰ σώματος σοφέ, πρὸς
ἀσωμάτους δεινοὺς ἐπάλαισας, ἐχθροὺς καὶ ἐνίκησας, καὶ
τύραννον ὤμόν, οὐ κατέπτηξας, καὶ τὰς βασάνους ἤνεγκας
γενναίως· ἄλλου τινὸς ὥσπερ πάσχοντος· ὅθεν στεφάνοις
ἀμαραντίοις, κεφαλὴν σου κατέστεψε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρί; Τῶν ἀπάντων
τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί, φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ
μυστηρίου σου, παναληθὲς ἐστὶ τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, καὶ παῦσε
ἐρευνῶν τὸ δυσθεώρητον, ὕψος καὶ βάθος, μῆκος καὶ πλάτος, τῆς
ἀπορρήτου λοχείας μου, νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἔννοιαν πᾶσαν τῶν
βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος
σήμερον.*

Ἡ λαμπρά σου ἄθλησις, Βενιαμίν Ἀθλοφόρε, ὥσπερ κῆπος
εὖοσμος, πολυανθῆς καὶ ὠραίος, ἡνοικται, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ
παμμάκαρ· ὅθεν σου, τῆς εὐωδίας ἐποσφρανθέντες,
συνεδράμομεν προθύμως, πανηγυρίσαι τὴν θείαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπληγώθην πταίσμασιν, ἰάτρευσόν με Παρθένε, ἀπωλεία ἤγγισα, διάσωσόν με ἐν τάχει, τέθνηκα, ζωὴν μοι δίδου Κόρη Μαρία, πέπτωκα, ἀνάστησόν με Χριστὸν τεκοῦσα, ἰατῆρα καὶ Σωτῆρα, τὴν ζωὴν πάντων, καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον.: *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Στ.: *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην: *Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει...Καὶ ἐὰν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ.*

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Σήμερα, ὁ τοῦ Χριστοῦ Διάκονος καὶ Ἀθλητῆς Βενιαμίν, τὴν γῆν καταλιπὼν, εἰς οὐρανὸν τὴν πορείαν διὰ μαρτυρίου πεποίηται, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν διαβαίνει, τὰ γέρα τῶν ἀγώνων κομισάμενος, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν διαβαίνει, τὰ γέρα τῶν ἀγώνων κομισάμενος· σήμερον, ὁ υἱὸς ὀδύνης διὰ τῶν πολυωδύνων βασάνων γενόμενος, ἤδη υἱὸς ἡδονῆς διὰ τῆς μακαριότητος δείκνυται, καὶ τιμᾶται παρὰ τοῦ Πατρός, ὁ τῷ Υἱῷ διακονήσας καὶ κοινωνεῖ τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ, ὁ καὶ τῶν παθημάτων Αὐτοῦ κοινωνήσας, ἔδει γὰρ κατὰ τὴν θείαν ἐπαγγελίαν, ὅπου ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸν τούτου διάκονον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐορτάσωμεν λέγοντες· Βενιαμὶν ἱερόαθλε, πρέσβευε ἀπαύστως Χριστῷ, κοινωνοὺς τῆς σῆς δόξης γενέσθαι, καὶ ἡμᾶς τοὺς σὲ γεραίροντας.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Βενιαμίν, κήρυκι ἄσμα προσφέρω.*

Ν(ι)κ(ο)δ(ή)μ(ου).

Ἰδὲ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Βεβήλοις ἐν χείλεσιν, ἀνευφημεῖν σε ἀρχόμενος, αἰτοῦμαι
καθάρισον, ταῦτα τῷ ἄνθρακι, τῆς πρεσβείας σου, Βενιαμὶν
τρισμακάρα, καὶ χάριν ἐν λόγῳ μοι, δίδου πανεύφημε.

Ἐφλέχθης τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως, καὶ πάντα
παρέδωκας, ὑπὲρ Αὐτοῦ τὰ τερπνά, δόξαν ῥέουσας, τρυφὴν ζωῆν
καὶ σῶμα· διὸ τὴν αἰώνιον δόξαν ἀντέλαβες.

Νενίκηκας ἔνδοξε, ἐν τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ σου, σαρκὸς πόθον
κόσμον τε, καὶ κοσμοκράτορα, τοὺς τρεῖς γίγαντας, παθῶν τοὺς
ἀρχηγέτας· διὸ καὶ διάδημα, τρίπλοκον εἴληφας.

Ἴδου νῦν ἀνέτειλεν, ὡσπερ λαμπρότατος ἥλιος, ἡ πάνσεπτος
ἄθλησις, Βενιαμὶν τοῦ σοφοῦ, καταυγάζουσα, ἡμῶν τὰς διανοίας,
καὶ πλάνης σκοτόμαιναν, διασκεδάζουσα.

Θεοτοκίον.

Ὡς κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλὴ Σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς τὸ
πλόκιον, πορφύρα πέφυκε, καὶ ἐμπέπλησται, αὕτη τῆς θείας
δρόσου, Σολομῶν ὁ πάνσοφος, ὡς ἀσματίζει Σοι.

Ἰδοὺ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀγγέλους ἐξέπληξας θεόφρον, Βασάνους ἀνδρείως ὑποστάς,
ὡς ἄσαρκος καὶ ἄυλος, Βενιαμὶν πανεύφημε, οἱ καὶ τὰ ἀριστεῖά
σοι, μετὰ χαρᾶς ἐπεκρότησαν.

Μεγάλως ἐδόξασε Χριστός σε, ἐν πόλῳ ὡς ἔργοις πρὶν αὐτόν,
ἐπὶ τῆς γῆς δοξάσαντα, Βενιαμὶν πανεύφημε, τοὺς γὰρ Αὐτόν
δοξάζοντας, ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Ἴδου ὁ διάκονος Κυρίου, ἴδου ὁ γενναῖος Ἀθλητής, ἴδου ὁ
ἰσαπόστολος, Βενιαμὶν ἐπέφανε, δεῦτε πάντες φιλέορτοι, καλῶν
αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν.

Νεώσας ἀρότρῳ τῶν σῶν λόγων, τὰς χέρσους ἀρούρας τῶν
ψυχῶν, τῶν μάγων ἐγκατέσπειρας, αὐταῖς σπόρον τῆς πίστεως,
ὃς καὶ ἐκαρποφόρησεν, ἐν ἑκατὸν καὶ ἐν ἑξήκοντα.

Θεοτοκίον.

Οἱ Σοὶ ὀφθαλμοὶ Παρθενομήτορ, ἐδείχθησαν ὡς περιστεραί, αἱ
λελουμένοι γάλακτι, καὶ λίμναι ὡς λαμπρόταται· δι' ὧν περ
ἐκαρδίωσας, Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τετρωμένος ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, γενναιότατε Μάρτυς Βενιαμίν,
χαίρων ἐκαρτέρησας, μαστιγώσεις τοῦ σώματος, καὶ φυλακὴν ὡς
ἄλλον παλάτιον ὤκησας, καὶ ὡς τιμὰς ἠγήσω, τὰ ἄτιμα ἅπαντα,
τὰς σκληρὰς βασάνους, ὡς τρυφὰς ἐλογήσω, ἐπώδυνον θάνατον,
ὡς ζωὴν πανευφρόσυνον· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς
ἐκτελοῦσιν ἐν πίστει, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ θανάτου τὴν ὄραν ἀναπολῶν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως
ἐννοῶν, πῦρ τὸ ἀτελεύτητον, ἐνθυμούμενος πέφρικα, ὡ πῶς
ὑποίσω τότε, βιαίαν διάζευξιν, ὡ πῶς ἐνέγκω τότε, Θεοῦ τὴν
διάστασιν!, πῶς βαστάσαι ἔχω, τὴν μετὰ τῶν δαιμόνων, αἰώνιον
ἔνωσιν! Θεοτόκε πανύμνητε, τούτων με ἀπάλλαξον,
πρεσβεύουσα τῷ Σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δοθῆναί μοι, πρὶν ἢ θάνατος ἔλθῃ, ἢ κρίσις ἢ κόλασις.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Κῆρυξ γέγονας παμμάκαρ τῆς Χριστοῦ ἐνσαρκώσεως, μάγοις
καταγγέλων τοῦτον, Θεὸν εἶναι καὶ ἄνθρωπον· ὅθεν ὡς τὸ στόμα
ὑπῆρξας τοῦ Κυρίου σου, ὅτι τίμιον, τὸ γένος τούτων ἀνέδειξας.

Ἔρηματα τῆς ἱεραῆς σου γλώττης μάκαρ γεγόνασι, φῶς ζωὴ καὶ
ἄλας, τοὺς ἐσκοτισμένους φωτίζοντα, καὶ τοὺς θανόντας

ζωοῦντα, καὶ τοὺς ὄζοντας, ἀθεότητι, ἀσήπτους Μάρτυς φυλάττοντος.

Ἰετίζουσα νεφέλη τῇ Περσίᾳ δεδώρησαι, ἐκ Θεοῦ τρισμάκαρ, τοὺς λιποθυμοῦντας σκιάζουσα, καὶ τοὺς τακέντας φλογμῶ τῆς ἀθεότητος, καταρδεύουσα, θεογνωσίας τοῖς νάμασι.

Θεοτοκίον.

Ἦτα θεῖά Σου Παρθένε τῆς φωνῆς ἦν ἀκούοντα, πάντοτε προθύμως, τοῦ ἀδελφιδοῦ σου ὡς γέγραπται, ὅτι φωνὴ ἦν ἡδία τούτου πάναγνε, καταθέλγουσα, ψυχὴν ὁμοῦ καὶ καρδίαν σου.

Ἰὼδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Καλάμους ὑπήνεγκας, τοὺς ἐμπαρέντας ὄνυξι, τοῖς σοῖς Ἄθλοφόρε τοῦ Κυρίου, καὶ προξενοῦντας πικρὰς ὀδύνας σοι· δι' ὧν μιμητῆς τοῦ δεξιᾶ, κάλαμον βαστάσαντος, Ἰησοῦ ἐχρημάτισας.

Ἰερεύσας ἔνδοξε, σαυτὸν τῷ Παντοκράτορι, ὡς κάλλιστον ὄντως ἱερεῖον, καὶ ὡς θυσία δεκτὴν, καὶ ἄμωμον, διὰ τῆς ἀθλήσεως τῆς σῆς, καὶ ὁ πρὶν διάκονος, ἱερεὺς καινὸς γέγονας.

Ἀθάνατον εὐκλειαν, ὠνήσω πανασοίδιμε, διὰ τοῦ προσκαίρου σου θανάτου, μικρῶν μεγάλα ἀνταλλαξάμενος, εὖγε, πραγματείας τῆς σοφῆς!, ἡ μεγίστη πέφυκεν, ἀπασῶν τοῖς νοῦν ἔχουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἰωραίως ὑπέρκεισαι, καὶ θαυμαστῆς ἐν κάλλεσι, νύμφη ἀσματούζουσα κράζει· δι' ἧς φοιτήσας, ὁ ἐραστῆς τῶν καλῶν, εὐγένισε Δέσποινα βροτῶν, φύσιν καὶ διέσωσεν, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Ἰὼδὴ στ΄. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Σοφός, ὑπάρχων διάκονος, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ἐκήρυττες, αὕτη σοφὴ ὀρθή· ὅθεν σοφία τῶν λόγων σου, πρὸς τὴν ὀρθὴν σοφίαν, τοὺς μάγους ἤλκυσας.

Μακαριστὸς ἀναδέδειξε, διάκονε Κυρίου Βενιαμίν, ὡς τὸν μακάριον, Θεὸν τυράννων ἐνώπιον, κηρύξας μακαρίους, τὸν ἐργαζόμενον.

Ἄ ὀφθαλμὸς οὐ δεδύνηται, ἰδεῖν καὶ οὔς ἀκούσαι πανεύφημε, καὶ νοῦς ἀνθρώπινος, κατανοῆσαι ὡς γέγραπται, ἐν οὐρανοῖς παμμάκαρ, ἐκκληρονόμησας.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν, λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκηνώσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ Σου, καὶ τῇ ἀρίστη πλάσει ἡμᾶς θεώσαντα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Βενιαμὶν τῆς εὐσεβείας τὸν πύργον, καὶ μιμητὴς τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ διακόνων καύχημα, καὶ δόξα Ἀθλητῶν, ἅπαντες τιμήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοὺς ἐκτελοῦντας πόθῳ τὴν σεπτὴν, καὶ φωτοφόρον πανεύφημε μνήμην σου.

Ὁ Ὄκος.

Ὁ τῶν χαρίτων βραβευτὴς, καὶ τῶν δωρεῶν χορηγὸς Κύριος, τὸ καθαρὸν τῆς σῆς ψυχῆς, καὶ τὸ σεμνόν σου πολίτευμα θεασάμενος Βενιαμὶν παναοίδιμε· πολλοῖς σε χαρίσμασιν ἐν τῷ τῆδε βίῳ ζῶντα κατηγλαίισε, καὶ μετὰ θάνατον δόξης αἰδίου στεφάνους τὴν κεφαλὴν σου κατέστεψε· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς καὶ ὑπὸ Θεοῦ χαριτωθέντα καὶ δοξασθέντα συνελθόντες, σὲ εὐφημοῦμεν καὶ τὴν σεπτὴν καὶ φωτοφόρον ἐκτελοῦμεν πανεύφημε μνήμην σου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὶν τοῦ Διακόνου, τοῦ ἐν Περσίᾳ ἀθλήσαντος.

*Βενιαμὶν πρόβατον ὦν, ἀλλ' οὐ λύκος,
ἄρπαξι λύκοις θύεται, ἀλλ' οὐ θύει.*

Οὗτος, ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως μὲν τῆς Περσίας Ἰσδιγέρδου, τοῦ υἱοῦ Γορωράνη, τοῦ καὶ αὐτοῦ βασιλέως ὄντος Περσῶν, τοῦ Ῥωμαίων δὲ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει 412. Φαίνεται δέ, ὅτι ἐκατάγεται ἀπὸ τὴν Περσίαν, καὶ ταύτην εἶχε πατρίδα του. Οὗτος λοιπὸν μὲ τὸ νὰ ἦτο διάκονος τῆς ἐν Περσίᾳ ἐκκλησίας, πολλοὺς Ἑλληνας ὁμοῦ καὶ Πέρσας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θεογνωσίαν διὰ μέσου τοῦ λόγου τῆς διδασκαλίας του. Ὅθεν, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης κατηγέλη εἰς τὸν ῥηθέντα βασιλέα ὡς κακοποιός. Διὰ τοῦτο παρασταθεὶς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἐδάρη. Καὶ μετὰ τὸν δαρμό, βάλλεται εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ μένει ἕως εἰς διάστημα δύο ὀλοκλήρων ἐτῶν. Μετὰ δὲ τὰ δύο ἔτη, ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων Θεοδόσιον πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὴν ἐν τῇ φυλακῇ πολυχρόνον κακοπάθειαν τοῦ Ἁγίου Βενιαμίν, ἔκαμε μεσιτείαν εἰς τὸν βασιλέα Περσῶν Ἰσδιγέρδην διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὑπεσχέθη μὲν εἰς τὸν πρέσβυν ὅτι τὸν ἐλευθερώσῃ, ἀνίσως ὁμοῦ παύσῃ ἀπὸ τὸ νὰ διδάσκῃ τὸν Χριστιανισμὸν τοῦς ἐν Περσίᾳ μάγους. Ὁ δὲ πρέσβυς ἀπεκρίθη: *Ναί, ἀνάγκη εἶναι, ὅτι ἐξάπαντος νὰ φυλάξῃ τὴν προσταγὴν σου, ὦ Βασιλεῦ.*

Τοῦτον δὲ καὶ τὸν λόγον τοῦ πρέσβεως εὐθύς ὅπου ἤκουσεν ὁ φιλόθεος ὁμοῦ καὶ φιλάδελφος Βενιαμίν ἀδύνατον, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν πρέσβυν: *Ἀδύνατον εἶναι μὴ μεταδώσω ἐγὼ εἰς τοὺς ἐσκοτισμένους τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, ὅπου ἔλαβον. Διότι ὄσην τιμωρίαν εἶναι ἄξιος νὰ λάβῃ ἐκεῖνος, ὅπου ἤθελε κατακρύψει τὸ τάλαντον τοῦ ἰδικοῦ του Δεσπότη, τοῦτο σαφῶς παριστᾷ ἢ τῶν θείων Εὐάγγελίων διδασκαλία. Ἀλλὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἁγίου δὲν ἐνόησεν ὁ βασιλεὺς, ὡς ἄπιστος καὶ ἀμύητος. Ὅθεν, ἐπρόσταξε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ Ἅγιος. Ἐλευθερωθεὶς λοιπὸν ὁ θεῖος Βενιαμίν, πάλιν ἐδίδασκε τοὺς ἐν Περσίᾳ μάγους καὶ Ἑλληνας κατὰ τὴν προτέραν αὐτοῦ συνήθειαν. Χρόνος ὀλοκλήρος παρήλθε κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ φωστὴρ τῆς εὐσεβείας Βενιαμίν μετέδιδε τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας. Διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τοὺς Πέρσας καὶ Ἑλληνας. Ὅθεν, ὁ βασιλεὺς, τοῦτο μαθὼν, παρέστησεν ἔμπροσθεν του τὸν Ἅγιον, καὶ τοῦτον προστάζει νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Βενιαμίν, πόσης τιμωρίας, ἐρώτησεν, εἶναι ἄξιος ὦ Βασιλεῦ, ἐκεῖνος, ὅπου ἤθελε μὲν καταφρονήσει τὴν ἐδικὴν σου βασιλείαν, προτιμήσει δὲ ἄλλην; Θανάτου εἶναι ἄξιος, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Ἄνταπεκρίθη δὲ ὁ Μάρτυς: *Καὶ ἂν ὁ τὴν βασιλείαν σου τοῦ θνητοῦ βασιλέως**

καταφρονήσας εἶναι θανάτου ἄξιος, ποῖαν ἄραγε κόλασιν ἔχει δικαίως νὰ πάθῃ ὁποῖος καταφρονήσει μὲν τὸν Ποιητὴν καὶ πάντων Δημιουργόν, προσκυνήσει δὲ ὡς Θεὸν ἓνα ἀπὸ τὰ ὁμόδουλα κτίσματα;

Τοῦτο τὸν σοφὸν λόγον ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη, καὶ προστάζει νὰ λεπτύνουν εἴκοσι καλάμια, καὶ νὰ τὰ ἐμπήξουν εἰς τοὺς εἴκοσιν ὄνυχας τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοῦ Μάρτυρος. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπε, πῶς τὴν τιμωρίαν ταύτην ἐνόμιζεν ὡς παίγνιον ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητής, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξε νὰ λεπτύνουν καὶ νὰ κάμουν κοπτερόν ἓνα καλάμι, καὶ τοῦτο νὰ ἐμπήξουν μέσα εἰς τὸ παιδογόνον μόριον τοῦ Ἁγίου. Τὸ ὁποῖον ἐμβάλλοντες συχνὰ καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τὴν βάσανον ταύτην, προστάζει ὁ τύραννος νὰ ἐμβάλλουν εἰς τὸν ἀφαιδρῶνα τοῦ Μάρτυρος ἓνα ῥαβδί χονδρόν, τὸ ὁποῖον εἶχε ῥόζους ἀπὸ κάθε μέρος. Καὶ ἐν τῇ τιμωρίᾳ ταύτῃ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸ ποθούμενον Χριστὸν ὁ γενναιότατος τούτου ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθοδώρου, καὶ Ἀγαθονίκης.

*Κάρπω, Παύλω, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,
Πᾶς πυλεῶν τμηθεῖσιν ἠνοίγη πόλου.
Ἀγαθόδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.
Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.*

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως, καὶ Οὐάλλεριανου ἀνθυπάτου Ἀσίας, ἰατροὶ τὴν τέχνην, ὧν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος, ἐπίσκοπος ἦν Θυατείρων, ὁ δὲ Πάπυλος διάκονος, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθεῖς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, καὶ ἀναγκασθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἵπποις, καὶ περιεπάτουν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρματος, συρόμενοι πρὸς τὰς Σάρδεις. Κάκεῖ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου ξέονται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος, δοῦλος ὢν τῶν Ἁγίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, θεοῦ Ἀγγέλου ἐνισχύσαντος, καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε. Καὶ κρεμασθεὶς, ῥάβδοις τύπτεται σφοδρῶς, καὶ οὕτω τυπτόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Κυριῷ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρεμáμενος ὑπεμεδίασε. Καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ ἄρχοντος: *Τίνος χάριν, ὦ Κάρπε, ἐμειδίασας*· εἶπεν: *Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ*

Κυρίου μου καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Πάπυλος δεσμεῖται πάλοις τέσσαρσι, καὶ εἰς ὕψος αἶρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀβλαβῆς ἐκ πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα, ἀχθέντες οἱ Ἅγιοι ἄμα, ὕπτιοι ἐπὶ τριβόλοις σύρονται, τυπτόμενοι ἄνωθεν, καὶ θηρίοις βορὰ ριπτόμενοι. Καὶ λέων τότε ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθεγγόμενος καὶ ὠρυόμενος, διεκώλυε τοὺς διώκοντας τῆς τοιαύτης ὠμότητος. Οἱ δὲ, βύσαντες τὰ ὄτα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σιδηραῖς καθελώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέριψαν, ἔνθα καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη εὐξαμένη, συνεισηλθεν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δε τὸ πῦρ, καταρράγέντος ὑετοῦ, ἐσβέσθη, καὶ οἱ Ἅγιοι ἄφλεκτοι, καὶ ἀβλαβεῖς διέμειναν, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φλωρεντίου.

ὦ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!

Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς δρόσον.

Οὗτος, ἦτο ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπειδὴ δὲ, ἦτο χριστιανὸς καὶ ζηλωτῆς τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, ὕβριζε μὲν καὶ ἐβλασφήμει ἔμπροσθεν εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐστήριζε δὲ τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ μὲ καθε τρόπον ὠδήγει αὐτοὺς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν. Ταῦτα δὲ πράττων καὶ μεταχειριζόμενος, ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτοῦ, τὸν μὲν Χριστόν, παρρησίᾳ ὠμολόγησεν ἔμπροσθεν πάντων, ὅτι εἶναι Θεὸς προαιώνιος, καὶ Ποιητὴς τοῦ παντός, τοὺς δὲ θεοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπεριγέλασεν ὅτι εἶναι ξύλα καὶ λίθοι, καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον, καὶ χάλκωμα καὶ σίδηρον, καὶ εἶδωλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα. Ὅθεν, ἐπειδὴ ταῦτα εἶπε, δέρεται δυνατά. Ἐπειτα, κρεμάται ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ κατεξεσχίζεται. Εἶτα, ρίπτεται ἐντὸς ἀνναμένης πυρᾶς. Καὶ οὕτω χαίρων καὶ προσευχόμενος, καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, ἐτελειώθη ὁ μακάριος ἐντὸς αὐτῆς. Καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Οὗτος, ἐμαρτύρησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σπη´ (288). Καὶ κατὰ μὲν τὸ γένος, ἐκατάγετο ἀπὸ τοῦς καλουμένους Σκηνοπολίτας, κατὰ δὲ τὸ ἀξίωμα, ἦτο βουλευτῆς. Οὗτος λοιπόν, νομίσας ὡς σκύβαλα ὅλα τοῦ κόσμου τούτου τὰ πράγματα, μόνον διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν Χριστόν, ἐπαρρησιάσθη ἔμπροσθεν τοῦ ἄρχοντος Λουκιανοῦ. Καὶ τοῦτον

έκατάπληξεν ὡς βροντὴν μὲ τοὺς ἐλεγκτικούς λόγους του, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν, ἐπεριγέλασεν αὐτόν. Καὶ ὡς οὐδὲν ἐνόμισε, τόσον τὰς ἀπειλάς του, ὅσον καὶ τὰς κολακείας του. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἔδεικνε εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ φωτῖαν, καὶ στρεβλωτήρια ὄργανα, καὶ ἐφεύρισκε πολλὰ ἄλλα εἶδη βασάνων. Ἀλλ' ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀνενέργητα, καὶ ἐφαίνοντο ὡς οὐδὲν ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοψυχίαν τοῦ Μάρτυρος. Διὰ τοῦτο τελευταῖον ἀπέτεμε μὲ τὸ ξίφος τὴν ἀγίαν του κεφαλὴν. Καὶ οὕτως ὁ ἀοίδιμος ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

*Θλίψεις ὑποστάς εἰκόνων θείων χάριν,
Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.*

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν χώραν τῶν Παφλαγόνων, ἣτις εἶναι μέρος τῆς Γαλατίας, τῆς τουρκιστὶ καλουμένης Γελάς, ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ φιλοθέων. Οἱ ὁποῖοι, ὡς λέγουσιν, ἦσαν συγγενεῖς Θεοδώρας τῆς βασιλίσσης, τῆς γυναικὸς Θεοφίλου, παιδιόθεν λοιπὸν δοθεὶς εἰς τὰ σχολεῖα, ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα. Καὶ οὕτως ἐπῆγεν εἰς τὴν Πόλιν, ὅταν ἦτον ἐτῶν δεκαεπτὰ. Μαθοῦσα δὲ ἡ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας τότε κρατοῦσα Εἰρήνη ἐν ἔτει 780, ὅτι ὅταν ὁ Ἅγιος ἦτο νήπιον, εὐνουχίσθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, διὰ τοῦτο ἐπῆρεν αὐτὸν εἰς τὰ βασιλικά παλάτια, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγινε πρῶτος ἀπὸ τοὺς οἰκείους ἀνθρώπους της. Ἐφθασε δέ, καὶ εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατρικίου, καὶ νὰ κατασταθῇ στρατηγὸς τῆς Σικελίας.

Παιδιόθεν δέ, ἐμεταχειρίζετο ὁ μακάριος τὴν ἀρετὴν, καὶ ἤθελε μὲν νὰ γένη μοναχός, ἐμποδίζετο ὅμως ἀπὸ τοὺς τότε βασιλεύοντας. Ἀπὸ τὸν Νικηφόρον δηλαδὴ, καὶ τὸν υἱὸν του Σταυράκιον, ἐν ἔτει 802. Ὑστερον δέ, ὅταν ἔγινε βασιλεὺς ὁ Μιχαήλ, πολλὰ παρεκάλεσεν αὐτὸν ὁ Ὁσῖος διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ γένη μοναχός, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν μὲν εἰς αὐτὸν ἄδειαν, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς Πόλεως. Ὅθεν, ἔδωκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τὸ μοναστήριον ὅπου εὐρίσκετο εἰς τὴν χρυσοῦν Πύλιν, τὴν Χρυσονίκην, καὶ ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ μένῃ ἐκεῖ. Ἦτο δὲ πενήντα ἐτῶν ὁ Ἅγιος ὅταν ἔγινε μοναχός. Καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ μοναστήριον ἕως τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔβλεπε ὁ Ἅγιος τὰς ἀτιμίας ὅπου ἐποίουν οἱ εἰκονομάχοι ἐναντίον τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἐξῆλθε τῆς Πόλεως, καὶ ὑπῆγεν εἰς προάστειον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐχάρισε εἰς τὸ μοναστήριον. Καὶ ἐκεῖ ἔμεινε μὲ τοὺς εὐτελεστάτους μοναχοὺς, συντρώγων καὶ συγκοπιάζων ὁμοῦ μὲ

αυτούς. Ἐπειδὴ δὲ τινες διαβολεῖς, χάριν ποιοῦντες εἰς τὸν βασιλέα Λέοντα τὸν Ἀρμένιον, ἐφανέρωσαν εἰς αὐτόν, ὅτι ὁ Νικήτας ἔχει τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ τὴν προσκυνεῖ, τὴν ὁποῖαν ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην. Τούτου χάριν ἀπεστάλη ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ βασιλέως διὰ νὰ τρομάξῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὰς ἀπειλάς, καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ αὐτόν τὴν εἰκόνα. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος, δὲν ἐπέιθετο εἰς τὸ νὰ τὴν δώσῃ. Ἀλλὰ μόλις ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀπεσταλμένον, ὅτι ἡ Εἰκὼν αὕτη, δὲν ἦτον ἰδική του, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀφιερωμένη καὶ εὐρίσκεται ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα τῆς ἐκκλησίας κειμήλια. Ὅθεν ὁ ἀπεσταλμένος, πέρνων ἕνα ἄλλον μοναχόν, ἐπῆγε μὲ αὐτόν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ τῷ δείξῃ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν εὐθύς ὅπου τὴν ἐπῆρε, τὴν ἔρριψεν ἀτίμως μέσα εἰς τὸ βεριδάριον του. Ὁ δὲ Ἅγιος, τὴν ἀτιμίαν ταύτην βλέπων, στενάξας ἐκ καρδίας, ἐστοχάσθη πῶς τοῦτο θέλει νὰ γίνῃ ἀρχὴ πειρασμῶν καὶ θλίψεων. Ἀναχωρῶν δὲ ὁ ἀπεσταλμένος μὲ ἀσφάλειαν παρήγγειλε νὰ μὴ τολμήσῃ ὁ Ἅγιος νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὅταν δὲ μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσεν ὁ Θεόφιλος ἐν ἔτει ωκθ' (829), καὶ ἐπιμελῶς ἐμεταχειρίζετο τὸ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων πόλεμον, τότε ἀπεστάσθη ἀπὸ τὸν βασιλέα πρὸς τὸν Ὅσιον τοῦτον ἄλλος ἄνθρωπος Θεοδόσιος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτόν ἔμπροσθεν πάντων· Ὁ βασιλεύς, σὲ προστάζει μὲ τὸ μέσον μου, ἢ νὰ συγκοινωνήσῃς μὲ τὸν Πατριάρχην Ἀντώνιον (εἰκονομάχος οὗτος) καὶ νὰ μὴ προσκυνᾷς τὰς εἰκόνας· ἢ αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ ἐξορισθῇς ἀπ' ἐδῶ. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μου, δὲν θέλω παύσει ἀπὸ τὸ νὰ προσκυῶ, κἀν καὶ ἐσεῖς εἰς τοῦτο δὲν ἀρέσκεσθε. Τὸν δὲ Ἀντώνιον, ἐὰν ἔχω τὸν νοῦν μου σῶον καὶ ὑγιᾶ, δὲν θέλω ὀνομάσω πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπόν, ἐξορίζέ με, σφάζε με, καὶ ὅ,τι ἄλλο κακὸν θέλεις, ποιήσον κατ' ἐμοῦ. Καὶ εὐθύς ὁ ἀπεσταλμένος ἔσπρωξε αὐτόν ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ δὲ Ἅγιος, εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, ἔλαβε μαζὶ του τρεῖς ἀδελφούς, καὶ ἐπῆγεν εἰς ἄλλο προάστειον, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενον, καὶ ἐκεῖ διήλθεν ὅλην τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν, ὁμοῦ καὶ τὴν Πεντηκοστήν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸ Παντεῖχιον.

Ἐπειδὴ δὲ ἐξῆλθε δόγμα βασιλικὸν νὰ μὴ ὑποδέχωνται οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοὺς ὀρθοδόξους, ὅπου ἤθελον νὰ φύγουν διὰ τὴν αἰτίαν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἕνεκα τούτου, στενοχωρηθεῖς ὁ Ἅγιος, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἐρίβολον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκεῖ δὲν εἰρήνευε, διότι ἤρχοντο Ἀγαρηνοί, διὰ τοῦτο εἶπεν εἰς αὐτόν ἕνας συγγενῆς του Νικόλαος ὀνόματι, ὅτι θέλει εὔρει μεγάλην ἀνάπαυσιν, ἀνίσως ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐδικόν του προάστειον Ζουλουσαῖν ὀνομαζόμενον. Ὅθεν ὑπακούσας ὁ Ὅσιος, ἐπῆγεν ἐκεῖ. Ἄλλ' ὕστερον ἀπὸ

ὀλίγον καιρόν, πέμπεται εἰς αὐτὸν μήνυμα ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους, ὅτι ἢ νὰ συγκοινωνήσῃ μὲ αὐτούς, ἢ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ὅθεν, ἀνεχώρησε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ὅσιος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τόπον λεγόμενον Κατισίαν, καὶ ἐκεῖ εὐρῶν μικρὸν τόπον, ἠγόρασεν αὐτόν. Καὶ ἔκτισε ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ἀρχαγγέλων, καὶ ἐκεῖ διεπέρασε καλῶς καὶ θεαρέστως ἀρκετοὺς χρόνους, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς ὅπου εἶχε μαζί του, τελευταῖον δὲ ἐπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ἦτο ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τοῦτο λοιπὸν εὕρισκόμενος, ἐπρογνώρισεν ὁ ἀοίδιμος τὸν θάνατόν του. Ὅθεν, κατηχῆσας τοὺς μοναχοὺς, καὶ εὐχηθεὶς εἰς αὐτοὺς τὰ σωτηριώδη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε κατὰ τὸν ἑβδομηκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ζωῆς του. Καὶ μετὰ θάνατον ἐποίησε πολλὰ θαύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀντίγονος, πυρὶ τελειοῦται.
*Τεθνήξομαί σοι τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,
Τὴν ὧδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρτυρόχου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοκλητιανοῦ.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Δύο Παῖδων τῶν
Μαρτύρων, τῶν διὰ πυρὸς μαρτυρησάντων.**

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Παρθενομάρτυρος
Χρυσῆς τῆς νέας, ἀθλησάσης ἐν ἔτει 1795.**

*Ἐν ταῖς βασάνοις χρυσὸς οἶον καμίνω,
Χρυσῆ ἐδείχθης ἠγλαῖσμένη ὅλη.
Χρυσέαν δεκάτη ἠδὲ τρίτη ἐμέλισαν κούρην.*

Ἡ καλλίπαις αὕτη Παρθενομάρτυς καὶ χρυσώνυμος Χρυσῆ, ἦν ἐκ τίνος χωρίου πάλαι μὲν Σλάτινα, νῦν δὲ Χρυσῆ καλουμένου, ὄντος ἐν περιοχῇ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἣτις τὸ πάλαι μὲν Μογλενὰ ἐκεκλητο, νῦν δὲ Ἀλμωπία. Γονεῖς ἔσχε πτωχοὺς μὲν ἀλλ' εὐσεβεῖς πρὸς Χριστόν. Ἦν δὲ πάνυ ὡραία τῇ ὄψει καὶ πάγκαλος τῇ μορφῇ, ἐν ἀγνείᾳ καὶ παρθενίᾳ καὶ φόβῳ Θεοῦ διάγουσα. Ἀγαρηνός τις, φθόνῳ τοῦ ἀρχαίου δράκοντος, ἠράσθη τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ποικίλοις τρόποις ἐμηχανᾶτο ὑποχείριον ποιῆσαι τῇ ἀλόγῳ αὐτοῦ ἐπιθυμίᾳ τὴν ἀγνὴν παρθένον. Καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὅτε αὕτη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν συνέλεγεν ἐν τοῖς ἀγροῖς ξύλα,

έφορμήσας ὁ δαίλιος μετ' ἄλλων Ἀγαρηνῶν, συλλαμβάνει τὴν κόρην, καὶ οἴκῳ ἀγαγών, ποικίλοις τρόποις ἐπειρᾶτο πείσαι αὐτήν, νῦν μὲν κολακείαις καὶ ἐπαγγελίαις, νῦν δὲ ἀπειλαῖς καὶ βασάνων ἐπαγωγαῖς χρώμενος, ἀποστήσαι ταύτην τῆς πρὸς Χριστὸν πίστεως, καὶ οὕτως ὑπαγαγεῖν τῷ ἑαυτοῦ θελήματι.

Ἄλλ' αὕτη ὡς σκύβαλα πάντα κατὰ Παῦλον ἠγησαμένη, καὶ μηδὲν πτοηθεῖσα, καίτοι νεᾶνις ἀπαλὴ καὶ ἄναλκις, οὐδόλως ἐσαλεύθη τῆς κρείττονος στάσεως. Ἄλλ' ἀτενίζουσα Χριστῷ τῷ ἑαυτῆς νυμφίῳ ὠμολόγησε τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς ἀγίας καὶ ἀμώμου πίστεως, καὶ ἄσπιλον καὶ καθαρὸν ἐφύλαξε τὸ τῆς ἀγνείας καὶ παρθενίας πάγκαλον χρῆμα. Τότε δὴ τότε ὑπεβλήθη πικραῖς τιμωρίαις καὶ βασάνοις, αἵτινες εἴσι μαστιγώσεις, λωροτομίαι ἐν τῷ ἀπαλῷ αὐτῆς σώματι, καύσεις μελῶν δι' ὀβελίσκων πεπουρακτωμένων, καὶ ἄλλαι· ὁ δὲ τῆς δοκιμασίας αὐτῆς καιρὸς, ἐπὶ ἕξ παρετάθη μῆνας, καθ' ὃν ἐλαμψεν ἡ ἀνδρεία, ἡ ὑπομονή, ἡ καρτερία αὐτῆς, καὶ ὁ πρὸς Χριστὸν διάπυρος ἔρωσ, καὶ ἐλαμπρύνθη ὡς χρυσὸς ἐν τῇ κωνεῖα τῶν δεινῶν.

Ἄλλ' οὐκ ἔκαμον οἱ ἀσεβεῖς ἐπινοοῦντες δεινά, ὡς ἂν τὴν ἀήττητον χειρώσωσι· καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς τοκεῖς, ἠπειλοῦν θάνατον, εἰ μὴ πείσωσι τὴν ἑαυτῶν θυγατέρα εἶξαι τῇ ἀσεβεῖα. Ἄλλ' ἡ οὐρανόφρων παρθένος, ὑπεράνω πάντων γεγεννημένη, οὐδόλως ἐκάμφθη ταῖς μητρὶ καὶ οἰμωγαῖς, οὐδὲ ταῖς πατρικαῖς ὑποθήκαις ὠκλασε, (βία γὰρ ἀφορήτω καὶ φόβῳ πολλῷ οἱ προσήκοντες οὕτω διετέθησαν), ἀλλ' ἀπτοήτω παρρησίᾳ καὶ μεγάλῃ φωνῇ, καὶ γνώμῃ στερρόᾳ, ὠμολόγει ἑαυτὴν Χριστιανὴν, ἀπωσαμένη ἅπαντα, ὡς λόγους τοῦ ἀπατεῶνος δράκοντος.

Γνόντες δὲ οἱ ὑπεναντίοι ὅτι οὐδὲν ἀπώναντο, θηριοτρόπῳ μανίᾳ καὶ ἰταμότητι, ἐπιθέμενοι τῇ μακαρίᾳ παρθένω, καὶ αἰωρήσαντες αὐτήν ἐκ τίνος δένδρου, πολλὴ θηριωδία καὶ λύσση, κατέταμον μαχαίραις τὸ παρθενικὸν αὐτῆς σῶμα μεληδόν, ἡ δὲ ἀγία καὶ καθαρωτάτη αὐτῆς ψυχὴ ἀνῆλθε λελαμπρυσμένη τῷ ἀθανάτῳ αὐτῆς νυμφίῳ Χριστῷ, ληψομένη τὰ γέρα τῶν καμάτων. Τότε ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἐλθόντες λάθρα, καὶ περισυλλέξαντες τὰ του παρθενικοῦ σώματος μέλη, ἐκήδευσαν ἐντίμως, δοξάζοντες Χριστὸν τὸν ἐνισχύσαντα τὴν ἀγίαν αὐτοῦ καὶ θαυμαστὴν Παρθενομάρτυρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Βενιαμίν, τοῦ Ἐγκλείστου τοῦ Ῥώσσου, τοῦ ἐν τῷ Σπηλαίῳ.

*Τὰς τῶν ἀγῶν σου πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.*

ᾠδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πῦρ τὸ ἄυλον τῆς θείας ἀγαπήσεως εἰσδεδεγμένος σοφέ, τοὺς λατρευτὰς τοῦ πυρός, πανσόφως διήλεγξας, τοῖς θείοις λόγοις σου, καὶ ἐδίδαξας, Τριάδα ὁμοούσιον, προσκυνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐρώμην ἄμαχον φραξάμενος πανεύφημε τοῦ Παντοκράτορος, παρεμβολὰς δυσμενῶν, δαιμόνων ἀνθρώπων τε, στερῶς συνέκοψας, τοῖς καλάμοις σου, χρησάμενος ὡς ξίφεσιν, ὀξύτατοις Ἀθλοφόρε.

Ὁ τοῖς ὕδασι τῶν ἡδονῶν ὡς γέγραπται ἐμβασιλεύων τὸ πρὶν, Λεβιαθὰν ὁ δεινός, ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, νῦν ἐναπίπνηκται, καὶ ἐξέλιπεν, εἰς τέλος τῆ ἀθλήσει σου, στρατιῶτα τοῦ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπάρχουσα ναὸς τοῦ θείου Πνεύματος φωτειδέστατος, τὰς δωρεὰς χορηγεῖς, τοῖς πίστει προστρέχουσι, εἰς Σε πανάμωμε, τὴν διάνοιαν· διὸ κάμοῦ καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν Σε εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Σύμμορφος ὀφθεις παθῶν Κυρίου, τὸ πρῶην Βενιαμὶν θεοειδέστατε, ξύλω θανατούμενος, τύπον Σταυροῦ ἔχοντι, νῦν δὲ αὐτοῦ καὶ σύμμορφος, τῆς δόξης, γέγονας, πολὺαθλε, αὐτῷ ἠγνωμένος, ἐνώσει ἀμέσῳ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φῶς τὸ τριλαμπές τῆς ἀχωρίστου, Τριάδος ὁρῶν τρανῶς μακαριώτατε, ὅλος φῶς ἐνδείκνυσαι, ὅλος ἀγλαόμορφος, ὅλος ἡλιοστάλακτος, καὶ ἄλλος ἥλιος, καταύγασον· διὸ ταῖς ἀκτίσί σου ταῖς φεγγοβόλοις, ἡμᾶς τοὺς σὲ ποθοῦντας.

Ἐστης τῆς ἐφέσεώς σου Μάρτυς, αὐτὸ πεφθακῶς τῶν ἐφετῶν τὸ ἔσχατον, εἰς ὃ πᾶσα ἔφεσις, ἴσταται ὡς λέλεκται, καὶ ὑπὲρ ὃ οὐ

φέρεται, νοῦς ἅπας ἔνδοξε, κἄν εὔρηται, ὀξύτατος πάντων, οὐδὲ γὰρ καὶ ἔχεις, ἀνώτερόν τι φθᾶσαι.

Ῥάβδω τῆ παχεῖα καὶ ὀζώδει, δι' ἧς μακαρίου τέλους ἔτυχες, ταύτη τὴν τοῦ δράκοντος, κεφαλὴν συνέτριψας, καὶ τοῦτον ἐθανάτωσας, τῆ καρτερίᾳ σου, ὃς πλήξας σε, αὐτὸς ἐπληγώθη, καὶ ἐθανατώθη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Αἴγλη τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου, λαμπρότατον σκῆνωμα ὑπάρχουσα, θεῖαν καὶ σωτήριον, πᾶσιν ἀνατέταλκας, τὴν φωταυγείαν ἄκραντε, τοῖς πίστει κράζουσι· τὸ χαῖρέ σοι· δι' ἧς κατηυγάσθη, καὶ ἀνεκαινίσθη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἦδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ὡσπερ ἀγαθός, δρομεὺς ἐκτετέλεκας τὸν δρόμον Ἄγιε, τὸν τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ τὸν ἀγῶνα καλῶς ἠγώνισαι, τῆς σῆς στερῆρας ἀθλήσεως· διὸ ἀπόκειται σοι τρισμάκαρ, ὁ δίκαιος στέφος, ὃν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἀποδώσει σοι.

Νόων οἱ χοροί, πληθὺς μακαρίων τε Ἀγίων τάγματα, ἦγεσαν ἐκρότησαν, χαρᾶς ἀφάτου πάντες ἐπλήσθησαν, τὴν τῆς ψυχῆς σου ἄνοδον, πανηγυρίζοντες, ὑπαντῶντες, καὶ κατασπαζόμενοι, καὶ πομπὴν σοι ποιοῦντες πανίερον.

Κύκλω τοῦ Θεοῦ, Θεοῦ ὡς διάκονος ἴστασαι Ἄγιε, σὺν τοῖς Σεραφεῖμ βοῶν, τῆ ὑπερθέῳ Τριάδι ἔνδοξε, τὸν ὕμνον τὸν τρισάγιον, ἀὔλοισ χείλεσιν, ὑπὲρ κόσμου, εἰρήνην αἰτούμενος, ἦν καὶ ζῶν, ἐν τῆ γῆ πρώην ἦτησαι.

Δέξου εὐμένως, ὅπερ σοὶ προσέφερον ὁ σὸς συνώνυμος, εὐτελὲς ἐφύμνιον, ὡς τὸν τῆς χήρας Κοδράντην Κύριος, ὡς ἀρωματοσύνθετον, μύρον εὐπρόσδεκτον, καὶ πταισμάτων, δίδου αὐτῷ ἄφεςιν, καὶ ψυχῆς σωτηρίαν πρεσβείαις σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, τῶν μνημονευόντων σου Μάρτυς πολυάθλε, Βενιαμὶν ἔνδοξε, καὶ σοῦ τιμώντων τὸ γλυκὺ ὄνομα, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι ἡμᾶς κολάσεως, καὶ τῆς θείας, δόξης καταξίωσον, πρὸς Θεὸν μεσιτεΐαις σου.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι χαρᾶς, τὸ φέγγος δι' ἄφατον τῆς εὐσπλαχνίας Σου ἔλεος, καὶ δίωξον τὰ νέφη πάντα τῆς κατηφείας μου, καὶ ἀληθῆ ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν, ἵνα πίστει, τὴν θείαν λοχεΐαν Σου ἀνυμνῶ καὶ ἀεὶ μεγαλύνω Σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Βενιαμὶν φιλέορτοι, ἐν ἄσμασι τιμήσωμεν, τῆς εὐσεβείας τὸν πύργον, ἀκὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης, οὗτος γὰρ καταβέβληκε, τὸ τοῦ τυράννου φρύαγμα, καὶ δαίμονας ἐνίκησε, τῇ μέχρι τέλους ἐνστάσει, καὶ νίκης εἴληφε στέφος.

Θεοτοκίον.

Λυχνία κλιμαξ τράπεζα, Παρθένε ἐχρημάτισας· τὰς οὖν ποιότητας τούτων, παράσχου μοι Θεοτόκε, ἐκτρέφουσα πεινῶντά με, ὑποῦσα καταπίπτοντα, φωτίζουσα τυφλώττοντα, ἵν' ἐν παντί μου τῷ βίῳ, ὡς εὐεργέτην ὑμνῶ Σε.

Ἄνοι. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη δεῦτε συνδράμετε, Βενιαμὶν τοῦ θείου, ἐορτῆ τῇ πανσέπτῳ, καὶ τούτου τὴν εἰκόνα τὴν ἱεράν, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τῷ πρωτοτύπῳ προσάγοντες δι' αὐτῆς, τὴν τιμὴν καὶ τὴν προσκύνησιν.

Τοῖς διακόνοις συνώφθης ὥσπερ διάκονος, τοῖς κήρυξιν ὡς κήρυξ, καὶ σὺν Μάρτυσι μάκαρ, ὡς Μάρτυς ἠριθμήθης Βενιαμὶν, γλυκὺ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, καὶ τῶν Ἀγγέλων τοῖς δήμοις ἐν οὐρανοῖς, συνευφραίνει ἀξιάσατε.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος καταλαμπόμενος, ταῖς φωτουργαῖς ἀκτῖσι, καὶ φῶς ὅλος ὑπάρχων, πρέσβευε ἀπαύστως Βενιαμίν, ὑπὲρ τῶν συνωνύμων σου, καὶ καυχομένων ὀνόματι ἐπὶ σῶ, καὶ ποθούντων ἐκ καρδίας σε.

Τοὺς ἐκτελοῦντας ἐκ πόθου τὴν θεῖαν μνήμην σου, Βενιαμὶν γενναῖε, τοῦ Χριστοῦ στρατιῶτα, φύλαττε ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, δυσμενῶν ὀρωμένων τε, καὶ ἀοράτων θεόφρον καὶ οὐρανῶν, Βασιλείας καταξίωσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Βενιαμὶν ἱερόαθλε, τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσεται; Νικᾶ γὰρ δύναμιν λόγων, τὰ ὑπὲρ φύσιν σοῦ ἀνδραγαθήματα, καὶ ῥητόρων αἱ τέχναι, τῶν σῶν ἀριστειῶν πολὺ ἀπολείπονται. Σὺ γὰρ ἐν τῇ ἀθλήσει σου τὸν Χριστὸν Θεὸν ὡμολόγησας, τὰς σκληροτάτας βασάνους, ὡς ἄσαρκος ἐκαρτέρησας, τυράννους ἐξέπληξας, δαίμονας ἤσχυνας, Ἀγγέλους ἠΰφρανας, τὴν πλάνην κατήρησας, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, Θεὸς Θεῶ ὁ κατὰ χάριν, τῶ κατὰ φύσιν ἐνούμενος καὶ παρρησίας τυγχάνων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἄνυμφευτε Παρθέने, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Πηγὴ Βουτσινὰς Ἠλίας